

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 6

Anem a debatre el títol IV de les competències. Per defensar les esmenes i fixar posició, té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats...

(Veus de fons.)

...entràriem a debatre un dels títols més importants per a l'autogovern de Catalunya pel que fa referència a les competències. I ho hem fet amb un objectiu molt agosarat, més i millor autogovern, més i millor competències, aquest és l'objectiu que ha plantejat en tota la descripció, doncs, d'aquest títol. Estan desenvolupades cinquanta-cinc competències que abasten *totes* les activitats dels ciutadans del nostre país, i s'ha fet gràcies a una lectura molt àmplia de la Constitució, cosa que permet tenir un estatut potent, i ambició.

Hem exprimit –en el bon sentit de la paraula, clar– el màxim la Constitució, i quan no hem pogut treure més suc, hem presentat una addicional. Atenció, l'addicional tercera, que demana la transferència de deu matèries més utilitzant la via de l'article 150.2 de la Constitució, matèries que ara són competència de l'Estat, exclusives, i que en demanem la transferència, com la gestió dels ports i aeroports d'interès general, la gestió de les infraestructures de telecomunicació situades a Catalunya...

Fitxer 7

...[tot] el que fa referència a la immigració, l'expedició de llicències i permisos per conduir vehicles o la facultat també de crear jutjats, o l'homologació de títols acadèmics i professionals, i hem dit «més» però també «millors» competències per evitar que el seu contingut no sigui laminat pels governs centrals a través de lleis orgàniques com s'ha fet fins a aquest moment. Tots els governs centrals han fet una

lectura restrictiva de la Constitució, per això els objectius són: ampliar al màxim el sostre competencial i garantir-ne el contingut, ampliar i garantir, allò que alguns en diuen blindar, millor garantir.

Com ho hem fet? Doncs, gràcies a una aportació enginyosa i efectiva de l'Institut d'Esstudis Autonòmics, tan ben dirigit pel senyor Carles Viver. Com ho hem fet? S'ha especificat millor les funcions que pertocuen a la Generalitat en cada matèria i s'ha especificat millor el contingut de cada matèria. Aquesta ha estat la tècnica legislativa que s'ha utilitzat per garantir-ne les competències. Com es concreta aquesta tècnica? Definint clarament les competències exclusives, compartides i executives. Quan l'Estatut diu que la Generalitat té competències exclusives sobre una matèria vol dir que la té tota, és íntegra i a més excloent, i hem afegit altra vegada la paraula excloent perquè el Consell Consultiu ha dit que era constitucional i li ha donat encara més força, més càrrega garantista, doncs, utilitzant-la. O sigui, íntegra i excloent, l'Estat no pot intervenir-hi.

Fins ara les exclusives s'havien volatitzat en un exercici sistemàtic, com he dit, de laminació per una lectura restrictiva de la Constitució, amb el nou redactat de l'Estatut queda clar que només nosaltres, només Catalunya, podem intervenir en les matèries exclusives, i a mi em sembla que aquest és un element molt clar i molt contundent. Això de les exclusives, hi ha les compartides: l'Estat en les compartides només podrà dictar principis i només ho podrà fer a través de lleis, fins ara ho podia fer a través de reglaments, o a través, evidentment, de normes. Fins ara, el que feien, veritablement, era el que volien i intervenien mitjançant tots aquests estris o eines legislatives. El que hem fet en aquest Estatut és un canvi radical en això que en diuen estat de les autonomies, des del nostre punt de vista és una veritable devolució del poder a les comunitats autònomes, en definitiva, un canvi en la distribució del poder a l'Estat espanyol, i això és el que fa que a alguns no els agrada hi facin trontollar el que havien aguantat durant tant de temps.

I en les competències executives? Doncs, per primera vegada Catalunya incorpora la potestat reglamentària, no pas en exclusiva, és veritat, també la té l'Estat, però si fins ara fèiem només, o podíem fer només reglaments d'organització interna: com

funciona direcció general, com funciona un departament... ara també els podem fer d'externs. Com per exemple: dictar reglaments sobre la propietat intel·lectual, que és una competència executiva que fins ara no hi podíem fer res però ara podem fer el nostre reglament d'una competència d'aquest tipus i només organització interna, exclusiva, compartida, executiva.

Una vegada ben especificades les funcions entrem en les matèries, ja tenim les funcions clares i ben definides, ara entrem a cada una de les matèries i les concretem amb la forma de «en tot cas» per garantir-ne la seva funció. Exemple, un exemple molt clar, l'actual Estatut diu que tenim competències en comerç, diu, l'actual, i això evidentment voldria dir que podem regular els horaris comercials o les condicions per exercir de comerciant. Doncs, no, no podem. Els governs centrals ho han impedit perquè els horaris comercials els entenien com ordenació general de l'economia, que és competència de l'Estat i s'atorgaven aquesta competència, i les condicions per ser comerciant eren interpretades com si fos legislació mercantil, competència s'atorgaven aquesta situació. Doncs, s'ha acabat. En el nou Estatut diem que tenim competències exclusives en comerç que, en tot cas, inclou la regulació dels horaris comercials i les condicions per exercir l'activitat comercial, entre altres coses que també surten en aquesta competència. Especificat d'aquesta manera el Tribunal Constitucional tindrà molt complicat, per més lectura restrictiva que ha fet, que vulgui fer de la Constitució argumentar contra una llei aprovada per l'Estat com és l'Estatut, ho tindran complicat, d'aquesta manera garantia en les competències.

També hem regulat l'activitat de foment, que correspon a la Generalitat, eh?, vol dir l'Estat, foment vol dir les subvencions, l'Estat pot continuar donant subvencions en totes les matèries però això no suposa que en pugui concretar-ne els objectius ni regular-ne les condicions d'atorgament, ni tampoc la gestió de la concessió que correspon a Catalunya, ens referim tant a les subvencions estatals, com comunitàries europees, no?, i així ho podem aplicar a totes les matèries, i aquest és un element també a tenir en compte. És diu per què [#] a l'habitatge?, on la Generalitat té competències exclusives significaria que el Govern central s'hauria de limitar a establir els objectius genèrics de les seves subvencions i prou, ens podríem estalviar propostes de pisos de trenta metres quadrats i coses així, i això faria que l'actual

Ministeri de la *Vivienda* desaparegués com a tal ja que totes les comunitats autònomes tenen competències exclusives en habitatge, no té cap raó de ser que hi hagi un *Ministerio* d'aquest tipus a Madrid, però ja en parlarem més endavant d'això.

Un altre element, allí en l'activitat de foment, un altre element de l'estructura competencial és l'abast territorial complicat de les competències. És clar, en moltes matèries sorgia el problema de quan l'objecte de les competències superava l'àmbit de Catalunya, què fèiem? Doncs, s'aplicava la fórmula centralista: <com que supera el vostre àmbit de la vostra comunitat autònoma, doncs, ara és competència de l'Estat: política hidràulica, transports...» És clar, tot podria ser competència de l'Estat perquè moltes coses superen l'àmbit del nostre territori. En el nou Estatut això canvia, ara diem que exercirem les competències sobre la part del nostre territori i si la fragmentació és inviable caldrà establir els instruments de col·laboració necessaris amb les altres comunitats autònomes limítrofes on l'objecte de la matèria, doncs, sigui comú. Per exemple: els espais naturals ho farem per conveni perquè són competències nostres i ho podrem fer per conveni, i si aquesta col·laboració no és possible perquè les competències són d'allà es buscaran mecanismes de coordinació amb l'Estat d'acord amb la comissió bilateral Generalitat-Estat, per exemple, la planificació hidrològica de les conques de les conques intercomunitàries, per exemple, la del Ebre. Aquí hi ha la comissió que entrarà com es gestiona, com s'organitza aquesta competència que no és nostra, que és de l'Estat, però com que s'aplica en el nostre territori nosaltres hi intervenim. Fixi's, doncs, l'estructura, la nova estructura competencial, ambiciosa i potent que comporta aquest nou Estatut.

Bé, no faré una lectura exhaustiva del títol competencial matèria per matèria, segur que els meus companys i companyes que hi intervindran posteriorment ho faran, però sí que en voldria dir alguna cosa. La competència exclusiva, per primera vegada, sobre el foment i la regulació de l'economia social, un àmbit importantíssim en el nostre país, la competència en exclusiva en habitatge, com ja he dit, una competència exclusiva que potser se n'ha parlat poc i semblaria estranya en matèria de llengua pròpia, que en l'actual Estatut la llengua no apareix com a competència –no apareix com a competència–, ara apareix en competències i abasta els àmbits de les competències que corresponen a l'Estat també, a les competències que corresponen

a l'Estat també és competència nostra regular en matèria de llengua, ja vostès ja m'entendran en quines institucions també hi podrem intervenir.

La regulació per primera vegada dels mitjans de comunicació social i dels serveis de contingut audiovisual, competències exclusives sobre ports i aeroports i, a més a més, aquelles d'interès general, doncs, ho haurem decidit a l'addicional tercera, se'n recorden, a través de l'article 150.1, o alhora també un marc de relacions laborals propi, una reivindicació sindical important, i la competència exclusiva sobre la inspecció de treball, un element clau també per evitar la sinistralitat, doncs, que tenim en aquests moments en el nostre país.

Regulem per primer vegada la competència exclusiva en matèria de règim d'acolliment i integració de les persones immigrades i tot el que a més a més voldríem tenir ho passem a la disposició addicional per demanar una transferència sobre tot el que fa referència a permisos de treball, resolució de recursos, etcètera, etcètera.

Un avenç important hem fet també en el règim local. La llei municipal actual catalana és la còpia de la llei de bases estatal, la reforma actual provocarà l'elaboració d'una llei de règim local catalana que podrà, fixin-s'hi bé, fixar el percentatge mínim electoral a les municipals o, fins i tot, l'elecció per districtes a Barcelona. Això vol dir un paper més important de la Generalitat substituint l'Estat però respectant l'autonomia local, com es descriu en l'article 80 de l'Estatut que defineix les competències dels ajuntaments. Fixin-se, doncs, que tot un seguit de lleis, en són moltes més, però són elements claus que ens donen la idea del que significa el que estem fent en aquest moments i en concret en aquest article.

Nosaltres, encara, en el nostre Grup Parlamentari hi queden tres esmenes vives, dues de les quals fan referència al dictamen del Consell Consultiu, d'interpretatives que necessiten un punt de connexió, o sigui, moltes, les que fan referència al joc i espectacles mútues, que es faran... les competències són referides a aquells que tinguin domicili social a Catalunya, nosaltres ho entenem així i ho posem com esmena, i una d'important, i voldria cridar l'atenció, la 257 que fa referència a les cambres agràries, és una sol·licitud del sindicats pagesos molt intensament que ens han fet i voldríem que tothom, doncs, pogués ser amatent. No es pot fer posant en un

mateix sac, com diu ara el text actual, a la participació, al foment de la participació de cambres i sindicats, són els sindicats que es presenten a les eleccions, no pas a les cambres. Hem de fomentar la participació dels sindicats i, en tot cas, hem de tutelar l'acció de les cambres que són ens privats, no ho posem en el mateix sac perquè ells no van a les eleccions, les cambres agràries, és possible que a algú l'interessés que hi anessin, però aquesta no és la realitat, ni la llei que ho permet, i llavors em sembla que seria absurd que en l'Estatut no consagréssim una cosa que ja ho tenim per llei, seria una contradicció i espero que els diputats i diputades entengui que no seria bo posar gaires contradiccions en el nostre Estatut.

Bé, com poden veure hem creat una estructura competencial garantista, fruit de vint-i-cinc anys d'experiència que ens ha permès fer un Estatut molt més potent que el del 79, que ja era bo, però en circumstàncies diferents. L'experiència acumulada ha fet que elaboréssim un títol llarg, és veritat, però per assolir l'ampliació i la garantia que calia especificar al màxim ja que aquest títol és el nucli fonamental de l'autogovern, si ens quedéssim en principis genèrics o en compactacions poc clares seria més fàcil la temptació per part del Govern central a l'eliminació de competències. De fet, hem fet servir una tècnica legislativa que també han fet servir les constitucions d'Escòcia, de Gal·les i també de Suïssa.

Per entendre'ns i per acabar, doncs, la meua explicació. Estem fent un contracte amb l'Estat, que és l'Estatut, i hem posat la lletra petita, que beneficia sempre la part més dèbil, però l'hem posat a la part de dalt, ben grossa, no a la part de baix, ben visible, perquè mai puguin dir que no l'han vist o que no l'han pogut llegir. La lletra petita és la tècnica legislativa que hem utilitzat per ampliar i per garantir les competències, ben grossa, ben clara, perquè ningú pugui deduir que, ah!, com que no ho diu..., que és el que ens passava en l'actual Estatut, doncs, nosaltres actuem des d'una perspectiva totalment centralista.

En definitiva, i acabo, el que es tracta en aquest Estatut i en concret en aquest títol és una redistribució del poder polític a l'Estat espanyol, amb la lògica actitud d'anar aprimant les competències del Govern central per engruixir les competències de les comunitats autònomes, per caminar cap a un veritable estat federal que serà

beneficiós, evidentment, pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i també –i també–, que ho sentin, per la resta de l'Estat, camí que nosaltres encetem aquí a Catalunya i que ben segur continuaran altres regions i nacions d'Espanya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les paraules del senyor Boada no poden ser d'una altra manera, confirmen les tesis i la posició del Partit Popular en aquest títol IV que fa referència a les competències. Més competències per a Catalunya, volem un Estatut potent i ambiciós, fins aquí em sembla que qualsevol partit que tingués representació a la cambra catalana no tindria cap problema. I és veritat, perquè el Partit Popular de Catalunya també vol més competències per a Catalunya, en el que no estem d'acord és amb la forma. Per tant, nosaltres, fórmules com «hem exprimit», «hem espoliat», doncs, no considerem que tinguin cabuda dintre de la nostra representació parlamentària.

Per parlar de competències seria bo que féssim uns antecedents i, per tant, que miréssim una mica d'on venim amb la reforma estatutària. Vull recordar que en les eleccions autonòmiques els grups que tenen representació parlamentària es van presentar tots, tret del Partit Popular, volent reformar els estatuts, no perquè nosaltres en oposéssim, sinó perquè nosaltres consideràvem que no era una prioritat, nosaltres vèiem marge a l'actual Estatut vigent i, per tant, aquest intent de voler omplir el marge no volia dir en cap moment renunciar a una possible reforma. Si m'ho permeten, amb tot el respecte, vostès van fer la carta als reis, van fer un llistat que sabien que de partida era insostenible i ho van fer perquè pensaven que a Espanya governaria el Partit Popular, vostès van plantejar un Estatut de confrontació. Van arribar les eleccions general i lamentablement el Partit Popular va perdre el Govern d'Espanya, i va ser únicament...

Fitxer 8

en aquell moment, va ser únicament en aquell moment quan la reforma de l'Estatut es va intentar plantejar partint de dues premisses, que a dia d'avui veiem que no són complertes, però que tots els grups, en principi, van acceptar, que van ser: màxim consens i respecte al bloc constitucional, no només a la Constitució –i això després ho matisaré.

Va ser després quan el Partit Socialista, el PSC, representat en aquesta cambra, va haver de canviar posicions, perquè, és clar, la responsabilitat a les seves esquenes ja no li podia permetre el mateix posicionament que hauria mantingut si realment el Partit Popular hagués estat el que governés a Espanya. Per tant, veiem un abans i un després de les eleccions generals.

Vostès han abordat la reforma de l'Estatut prenent una reforma de la Constitució espanyola i nosaltres els ho vam plantejar: vostès tenen el poder aquí i a Madrid, per què no han afrontat una reforma de la Constitució espanyola? Per què no han estat valents realment per afrontar-la? Per què no ho han fet –com diuen vostès a vegades en aquest plenari– amb potència i amb passió?

Nosaltres considerem, senyors i senyores diputades –com he dit abans–, que no renunciem a cap competència per a Catalunya, però ho volem fer amb respecte a la democràcia, a l'estat de dret i, per tant, les normes i les formes són importants. El poder de la reforma estatutària no és equiparable, de cap manera, al poder constituent, i és per això que no té res a veure una reforma constitucional amb una reforma estatutària. El bloc constitucional no està compost només per la Constitució i els estatuts d'autonomia, sinó també per totes les lleis orgàniques i ordinàries que incideixen en el sistema de delimitació competencial. Per exemple, les lleis orgàniques de transferència o de delegació.

També vull destacar que existeix un límit que l'Estatut no pot traspasar, delimitat a la Constitució i basat en el títol vuitè, que fa un repartiment de competències. L'article 147.1 determina que dins dels termes de la present Constitució, els estatuts són la norma institucional bàsica de cada comunitat autònoma. Fins aquí cap problema.

Però també vull dir que la reserva material i, per tant, aquesta especial protecció que la constitució atorga a l'Estatut, la fa a través d'una forma que és a través de l'article 81, a través d'una llei orgànica, forma emprada en la Constitució per protegir el mínim, el bàsic, l'important. I en aquesta norma estan regulades qüestions tan importants com els drets i les llibertats públiques i els estatuts d'autonomia. Però, és clar, després de veure com ahir es limitava un dret constitucional, que era el dret dels pares a escollir, doncs, quina volen que sigui la formació dels seus fills, la seva educació, puc comprendre que vostès no respectin de cap manera el contingut que pot tenir una llei orgànica. Però –repeteix– la Constitució ha donat tant importància a l'Estatut d'Autonomia que l'ha volgut denotar a través d'aquesta via que és la llei orgànica.

Per tant, aquesta llei orgànica, a més, té una peculiaritat, i és que no es tracta de qualsevol llei orgànica, sinó que té la confluència de dues voluntats: la del Parlament de Catalunya i la de les Corts Generals. I per tant, quant a norma subordinada a la Constitució, es regirà, a causa d'aquest procediment, a un principi de competència i no de jerarquia.

Senyors i senyores diputats, l'Estatut no és una norma aïllada de la resta de l'ordenament jurídic, sinó que es troba integrada en un ordenament jurídic complex. I per això, són molt importants els efectes que pugui tenir aquesta norma més enllà de l'àmbit territorial, i, per tant, també alguna cosa tindrà a veure les relacions o les incoherències amb la resta de l'ordenament de l'Estat. La Constitució ha atribuït a l'Estat la competència per dictar les bases, concepte, per altre part, ja delimitat per la doctrina del Tribunal Constitucional. I és el mateix article 106 el pretén limitar l'abast d'aquesta competència estatal i impedir que puguin vehicular-se normes bàsiques a través de reglaments i actes, obstaculitzant que les bases puguin aplicar-se directament.

No existeix una reserva material estatutària, ja que també les lleis estatals i orgàniques i ordinàries poden incidir en el sistema de delimitació competencial. Si bé els estatuts són els que determinen l'àmbit competencial, sempre ho han de fer amb els preceptes constitucionals i per això no es poden establir clàusules de blindatge,

clàusules de cotilla o clàusules de tancament competencial, com s'ha pretès a la Ponència. No serveixen tècniques de conversió de clàusules compartides en exclusives o de delimitació de les compartides de l'Estat. Això no es pot fer, i no perquè ho digui el Partit Popular, sinó perquè l'ordenament jurídic a l'Estat de dret no ens ho permet, senyors i senyores i diputades.

Cal recordar que hi ha fórmules per relacionar-se[#] amb l'Estat i que tot no pot suposar una confrontació o una laminació, com vostès pretenen que arribi a l'opinió pública. Cal recordar que hi han relacions de col·laboració i de cooperació i que hi ha mecanismes que permeten perfectament una actuació conjunta o mancomunada per les quals les parts es trobin en una situació d'igualtat amb la pretensió d'un objectiu comú. Per què han de ser dos objectius diferents el de Catalunya amb el d'Espanya? És inherent a l'Estat compost aquest principi de col·laboració i de cooperació, i, per tant, és un principi vertical. I és el que afecta les relacions entre l'Estat i les comunitats autònomes. A més, els vull recordar que poden ser bilaterals o unilaterals, de caràcter general o sectorial. Això ja està previst, no han inventat vostès res.

A més, també falta fer una referència que el text que ens presenten i que avui és objecte del debat conté mandats al legislador autonòmic i estatal. Es poden incorporar a l'Estatut clàusules subrogatòries, clàusules estatutàries que puguin tenir remissions o suggeriments. Aquesta via no porta rigidesa formal per normes futures, però el que no es pot fer és fer un mandat al legislador constituent, al legislador estatal substituint la seva competència estatal per via de legislació estatutària, obligant el legislador estatal a modificar la seva pròpia legislació predeterminant-ne, a més, per a un futur, el contingut i la forma. No té cap sentit.

A títol d'exemple, perquè l'enumeració seria molt llarga, vull dir que tot el que hem exposat ha estat la base per la qual el nostre Grup Parlamentari ha presentat esmenes de supressió, és a dir, dintre de l'Estat de dret, la formulació que vostès pretenen fer no té cabuda. I a títol d'exemple, voldria comentar dos articles, perquè d'alguna manera, doncs, l'opinió pública pugui adonar-se una mica de la magnitud del paràmetre que vostès ens porten aquí. Per exemple, a l'article 115.5, que parla d'aigües i obres hidràuliques, vull recordar el debat de la Ponència. Aquest articles

diu: «La Generalitat és competent per executar i regular la planificació hidrològica dels recursos hídrics i dels aprofitaments que passin per Catalunya.» I alguns recordem que van dir: «Home, si un riu ve per més d'una comunitat autònoma, potser amb la part nostra sí, però [#]a la de la resta no...» No, no, és que els aragonesos no poden posar aquesta competència, perquè si la poden posar, tenim un greu problema.

Un article, l'article 117.2, que a més és un article intervencionista, quan parla de les competències de la Generalitat inclou la regulació de la distribució dels excedents de l'obra social de les caixes. Alguna cosa tindran a dir els accionistes o tot ho determinarà el Govern de la Generalitat?

Com a articles, em sembla que ja n'hi ha prou, perquè la llista és llarga i densa –com he dit abans.

Moltes vegades les aportacions d'aquest Grup Parlamentari i les referència a la Constitució molestaven, però fins i tot el Consell Consultiu ens ha donat la raó i n'ha recollit un bon grapat. Aquest títol, senyors i senyores diputades, tenia una fulla de ruta molt concreta i era molt fàcil no equivocar-se, però s'han posicions i s'ha agafat la paraula del president del Govern, el senyor Rodríguez Zapatero, que sembla a més que diu a tothom que sí, per justificar posicions de màxim. Posicions que començaven quan s'acabaven els arguments. Però malgrat tot, no vull ser pessimista i els vull transmetre que el Partit Popular de Catalunya –com he dit abans– vol també més competències per a Catalunya. I torno a reiterar que és la forma i la tècnica jurídica el que no veiem clar ni segur. És el que veiem més enquadrat en una possible constitució que en l'actual, és el que veiem més enquadrat en una altra fórmula d'estat, que no és l'Estat actual de les autonomies.

I jo em plantejava seguint el debat ahir i avui, ja n'hi ha prou de justificar-se de la Constitució que tenim, hi ha molta gent que n'estem molt orgullosos. I això no vol dir que nosaltres renunciem a cap reforma, però el que sí que realment és intel·lectualment una mica complicat és basar tota la seva teoria en una constitució que no sabem si sortirà o no sortirà, sobretot perquè se'ns demana que avui, dia 29 de setembre de 2005, aquest Grup Parlamentari aquí al Parlament de Catalunya, i representant a molts catalans i catalanes, faci una votació sobre un text presentat. I

nosaltres no podem deixar sinó sostenir i basar la nostra posició –com he dit abans– en la defensa de l'Estat de les autonomies, en la defensa de l'Estat de dret i de l'ordenament vigent. No volem fer, i no ho considerem responsable, exercicis intel·lectuals que contribueixin a situacions virtuals, situacions allunyades de la realitat. I aquesta virtualitat la viuen els ciutadans de Catalunya, que veuen que la seva classe política demana més, demana més poder, però també veuen que no són satisfetes les seves demandes. M'estic referint al que realment a la gent interessa, m'estic referint a l'habitatge, m'estic referint a la sanitat, a l'educació, a la immigració, a la seguretat i la situació econòmica. Volen dir que realment amb aquest paquet competencial que avui... (*veus de fons*)– no pecat, no–, vostès començaran a governar Catalunya? Repeteixo: amb aquest paquet competencial, senyors del tripartit, vostès començaran a governar Catalunya? Què faran vostès si s'aprova divendres aquest text durant l'any de tramitació? Governaran Catalunya? Perquè encara tindran l'Estatut vigent. Per tant, és una incògnita que també es plantegen, senyors i senyores diputades, els ciutadans de Catalunya.

I sobretot una qüestió, no es pot comparar a data d'avui l'Estatut del 79 amb el projecte que tenim avui sobre la taula, perquè encara falta l'aprovació de les Corts. I aquest text final serà l'únic. I si em permeten un símil, des del punt de vista del procediment, no de la importància de la norma, els vull dir que aquesta aprovació de la reforma de l'Estatut de Catalunya és com un partit de futbol, que té dues parts. No és una carrera de fons, senyors diputats, per alguns, per nosaltres, sí.

El president

Senyora diputada, vostè està a la pròrroga ja.

(*Rialles.*)

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president. Ja acabo.

Com he dit, és un partit de futbol, té dues parts. Per nosaltres no és una carrera de velocitat; és una carrera de fons, per la importància de la norma, per la importància de Catalunya. I malgrat tot, torno a reiterar que el Partit Popular de Catalunya continuarà

contribuint en aquesta cambra i on tingui representació fins al final fent aportacions, perquè és la seva responsabilitat i perquè sempre lluitarà perquè Catalunya sigui realment una comunitat autònoma que sigui model aquí i a Espanya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., ja que parlem de tècnica jurídica, voldria recordar que el criteri majoritari de la Ponència i, per tant, amb això només deixo fora al Partit Popular, però també de la majoria de la doctrina catalana, i, per cert, d'un organisme de prestigi com l'Institut d'Estudis Autònoms, pel que fa a les competències que han de figurar a l'Estatut, arrenca d'entrada de la convicció que el sistema de distribució competencial que hi ha contingut en el conjunt del bloc de la constitucionalitat té marge. I, per tant, que aquest ordenament jurídic del qual ens vam dotar fa un quart de segle encara té un marge amplíssim per explotar, fins i tot sense que calgui recórrer a un instrument, a una via que utilitzem de forma acotada i precisa, com és l'article 150.2 de la Constitució, per accedir també a noves

Fitxer 09

competències exclusives de l'Estat, a través de la transferència o de la delegació corresponent.

Aquest, per tant, és un plantejament tècnic – jurídic que no es basa en raons d'oportunitat política, i es basa en la constatació palmària en què tots coincidim, en la pràctica que al llarg d'aquests 25 anys d'autonomia política s'ha fet una lectura reduccionista de les competències de l'Estatut i s'han anat aprimant i fragmentant també els diferents àmbits materials de les competències fins a fer pràcticament inoperants, sense deixar, per tant, sense relleu polític i sense capacitat d'incidència en la pràctica quotidiana, en Govern de la Generalitat.

En la majoria dels casos, l'Estat ha intervingut a través de polítiques, de principis, de regles que la Generalitat, com a molt, ha pogut concretar o ha pogut executar. És a dir, l'exclusivitat competencial que es predicava de moltes matèries a l'Estatut del 79, només cal fer una lectura de l'article 9 i següents de l'Estatut vigent encara. S'ha evaporat autènticament, i amb ella, per tant, la capacitat de la Generalitat, no només per decidir polítiques pròpies, sinó per poder convenir o per poder pactar lliurement amb l'Estat, fins i tot, i amb altres comunitats polítiques comunes.

Per tant, s'ha produït allò que doctrinalment es coneix com una administrativització de l'autonomia. I aquesta administrativització s'ha produït a través de pràctiques abusives com els títols horitzontals a favor de l'Estat; a partir de l'expansió abusiva de la legislació bàsica, fins a límits autènticament grotescos, no només amb normes arran de llei, sinó fins i tot amb ordres ministerials, amb temes tan importants per a la unitat d'Espanya com els gossos potencialment perillosos. O, per exemple, amb l'amplitud sense límit de les distintes reserves de llei orgànica a favor de l'Estat.

Per tant, el que ha passat és que tot i el que preveia inicialment el bloc de la constitucionalitat ha passat, doncs, que precisament s'ha desconstitucionalitzat el sistema de repartiment competencial. Per això un dels grans objectius de la forma, juntament amb el finançament, sense menystenir, lògicament, la regulació de drets o el poder judicial –que abans hem examinat– jo diria que un dels dos grans objectius, per tant, d'aquesta reforma era el de millorar substancialment i ampliar també les competències de la Generalitat. I, garantir allò que col·loquialment es coneix com el blindatge, garantir també estatutàriament aquest nou contingut competencial.

Per tant, la idea central, a partir d'aquesta premissa, doncs, ha estat la de substituir un seguit de categories competencials de l'any 1979, totalment àmplies, totalment difuses, per noves categories més precises, submatèria per submatèria, subsector per subsector. Per tant, amb una redacció prolixa, exhaustiva, detallada.

S'ha posat l'exemple del comerç interior, i diria que és el paradigma. Doncs, allò que l'Estatut del 79 preveia: la competència en comerç interior, que ja sabem que ens ha portat a conflictes permanents amb l'Estat, en qüestions com la regulació d'horaris comercials. És a dir, en lloc de comerç interior, el futur estatut hauria de dir que el

comerç interior s'entén, doncs, també com la regulació d'horaris comercials, com la regulació de les distintes modalitats de venda, la disciplina del mercat, la defensa de la competència, etcètera.

El segon element també és establir, com s'ha dit també molt bé, una tipologia nova, per tant, una definició precisa que, certament, no té cap precedent en el model comparat autonòmic amb cap altre estatut. Però, una definició precisa d'allò que cal entendre per competència exclusiva, competència compartida i competència executiva.

Competència exclusiva definida com a competència íntegra i excloent. Jo ara no m'hi vull referir, al debat al voltant del terme excloent. En definitiva, m'acullo a la interpretació feta pel mateix Consell Consultiu, que diu que són dos termes perfectament complementaris. Per tant, en definitiva, el que venim a dir és que les matèries que corresponen a la Generalitat amb caràcter exclusiu li atorguen la potestat legislativa, la potestat reglamentària i també la funció executiva de forma exclusiva.

Pel que fa a les competències compartides, competències, per tant, de desenvolupament, en aquest cas de la normativa, de la legislació bàsica estatal. També concretem i precisem el contingut, el caràcter, l'abast de les bases. A partir de definir-les com a principis, com a estàndards mínims, com a objectius establerts per l'Estat, només amb normes de rang de llei. I, per tant, allò bàsic quedaria, doncs, delimitat funcionalment a través d'aquest estatut, però que també és llei orgànica, que és una norma bilateral, que és una norma de caràcter paccionat amb l'Estat.

I, finalment, les competències purament de gestió, les executives, amb un detall, amb una prolixitat quant a la seva enumeració, que dóna suficients garanties a partir del futur al Govern de la Generalitat.

El Títol de competències, a partir d'aproximadament una seixantena de matèries concretes, va distingint, com deia abans, diferents submatèries i especifica també la naturalesa de cadascuna d'aquestes competències, com a exclusiva, com a compartida o com a executiva. Per tant, el que dissenya és jo crec un esquema, un clixé que, probablement, és mereixedor d'alguna crítica per feixuc, per probablement

per rígid, per petrificador. Que és una crítica que, d'antuvi, podríem compartir però que, certament, després d'haver vist que l'opció de l'estatut de l'any 1979 ha donat el resultat que ha donat, francament, jo crec que paga la pena de fer, en aquest cas, una opció contrària. És a dir, intentar entrar a detallar exhaustivament el sistema de distribució competencial.

Però, tanmateix, jo crec que el resultat del producte final crec que hauria de servir per matisar també aquesta crítica i aquesta reserva, aquesta objecció que alguns plantegen. Nosaltres pensem, fins i tot, que aquest esquema aporta algun element de flexibilitat al sistema. Per què? Perquè a la Ponència i a l'Institut d'Estudis Autonòmics –abans que la Ponència– s'han aplicat amb molt rigor. S'han aplicat amb molt rigor i amb molta precisió en el detall, en la delimitació, en el contorn de cadascuna de les categories competencials que, per tant, dóna unes pautes interpretatives, una hermenèutica molt favorable a l'autogovern que, avui per avui, són totalment inexistents.

I, a més a més, sense dimonitzar el caràcter de les clàusules de tancament obertes... que jo crec que estan perfectament ben ancorades i perfectament ben quiratades# en el marc constitucional comparat. I, per tant, no veig per què no en podem fer ús. En aquest cas, la utilització, per tant, de les clàusules obertes permeten, de cara al futur, allò que probablement algú pot pensar que no serà possible i jo crec que sí, que és intentar annexar, de forma sobrevinguda, algunes matèries que, avui per avui, no som capaços de veure però que, per connexió material, amb les competències que consagrarà l'estatut, evidentment, amb el marge que sempre, doncs, dóna la possibilitat de la clàusula residual, intentar incorporar també noves matèries en benefici i en interès de la Generalitat.

La llargada del Títol, per a molts probablement poc ètic, a mi francament no m'importa. És a dir, si és prosaic o si és més o menys líric. Jo crec que no ha de ser un problema. És a dir, abans s'ha dit molt bé també: el model comparat ens ofereix exemples ben recents. La Constitució suïssa del 99 ja s'ha dit que utilitza una tècnica legislativa idèntica a la qual nosaltres utilitzem. En el cas de la devolució a favor de Gal·les i d'Escòcia es va utilitzar precisament per les seves normes institucionals

bàsiques la mateixa tècnica. I, encara diré més. En els treballs que va efectuar el Bundesrat alemany per a la refederalització alemanya i, per tant, per a la modificació de la llei fonamental de Bonn, de l'any 48, també es va plantejar aquesta tècnica. Per tant, s'han posat sobre la taula textos que fraccionen, de forma clara, les matèries competencials. I, per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que la tècnica legislativa –tot i que s'ha qüestionat des d'algun portaveu amb anterioritat– està fora de tot dubte.

Un element, això sí, que ha estat debatut políticament i criticat, sobretot des de sectors polítics i doctrinals, a l'Estat, que no pas aquí a Catalunya, perquè la doctrina majoritària abona la tècnica que hem utilitzat pel que fa a les competències, la fórmula, diguem, del blindatge, és si l'estatut és o no l'instrument adequat per fer aquesta funció que acabo de dir.

I la nostra opinió és que sí. I la nostra opinió és que sí, però també fonamentada des del punt de vista jurídic perquè l'estatut és la norma institucional bàsica i també és, com ha dit el mateix Tribunal Constitucional, fonament jurídic quart de la Sentència, de la #, o la Sentència famosa 176/1983, diu de forma molt clara que els estatuts tenen caràcter complementari. I, per tant, a l'hora de concretar l'abast material i funcional de les competències, els estatuts d'autonomia són una norma fonamental.

A més a més, els conceptes amplis que utilitza la mateixa Constitució espanyola admeten concrecions. I, si l'estatut d'autonomia no ho fa ho farà, finalment, i jo diria en contra nostra, el mateix legislador estatal, amb les conseqüències ja prou conegudes d'aquests 25 anys d'autonomia política. Per tant, que la tècnica i el contingut de les competències són plenament constitucionals ho demostra el fet, també, si m'ho permeten, com a argument d'autoritat, el mateix Consell Consultiu, en el seu mateix dictamen, que valida, per cert, íntegrament el contingut d'aquest Títol, la seva totalitat. Tenint en compte, tenint en compte que no s'alteren els conceptes que utilitza la Constitució, en cap cas, que es respecten també, de forma clara, les diferents reserves a llei orgànica que conté la Constitució –com, per exemple, la Llei orgànica del poder judicial, la Llei orgànica del règim electoral general, etcètera. I, finalment, tenint en compte també que, en cap cas, no s'entra a definir els àmbits de

les competències estatals, tot i influir, això sí, en l'abast de les competències que siguin col·laterals.

Per tant, que seria millor modificar la Constitució? Nosaltres ja hem dit clarament que sí. Per tant, és possible millorar el sistema de distribució competencial, modificar el Títol VIII, l'article 149 i següents de la Constitució, clarament que sí. Però això no invalida una opció insistim que és constitucionalment possible i que, insisteixo, no es pot dimonitzar.

Jo no tenia interès particularment, perquè sé que les qüestions més qüestionades i més difícils eren, bàsicament, la tècnica del blindatge. I, per tant, no volia entrar en el detall d'algunes matèries. Però, se n'han citat dues que m'han cridat l'atenció, per part de la portaveu del Partit Popular. Ens diu: «A les caixes, l'estatut diu que s'ha de destinar l'excedent, i no es té en compte la veu de l'accionista». Jo crec que les caixes, per la seva naturalesa, ja sap que no tenen caràcter mercantil, no tenen accionistes. Per tant, del que estem parlant és de l'excedent que s'ha de destinar a l'obra social. I si les competències de l'Estatut vigent ja atorguen a la Generalitat la capacitat de tutela i d'intervenció –d'altra banda, amb uns organismes, amb unes corporacions que ja gaudeixen de prou beneficis per raó de l'interès públic–, francament, no veig quin problema... potser quan el senyor Rajoy parlava d'aquell intervencionisme en les caixes es devia referir a això? Doncs, probablement, és que no sap o no entén què és una caixa d'estalvi.

L'altre exemple. Aigües i obres hidràuliques. Vostè diu: «Home, anem més enllà del que són les conques internes». Mentida, i permeti'm que ho digui així. La competència que ens hi # és pel que fa les conques internes, però diem que en l'àmbit supraterritorial, supraautonòmic, quan hi hagi l'afectació d'un transvasament que té a veure amb Catalunya i amb el cabal dels seus rius, tindrem alguna cosa a dir. I que la posició que emeti la Generalitat davant la comissió bilateral Estat – Generalitat que haurà de dirimir també la posició que, des de Catalunya, expressi la Generalitat, tingui caràcter determinant. I sap què vol dir que sigui determinant? Vostè ho sap, no? Disposició addicional cinquena del projecte: que la nostra veu serà escoltada, número 1. Número 2, que l'Estat motivarà la seva negativa –tampoc és gaire greu. I, tercer:

que en el cas que persisteixi el desacord s'hagi de convocar novament la comissió bilateral, sens perjudici del recurs, en aquest cas, als diferents conflictes. I, per tant, a poder substanciar, doncs, un recurs davant del Tribunal Constitucional.

I utilitzo únicament aquests dos exemples, que són els que vostè ha citat, senyora Olano, per dir que, francament, la lectura tremendista és la que fan vostès, no pas la que fem nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustra diputada senyora Lúdia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats. Doncs, efectivament, entrar a debatre aquest Títol v. De competències, estem debatent un dels títols, millor dit, el títol nuclear, segurament, de l'Estatut. Aquell en què tractem d'aprofundir, incrementar, garantir l'autogovern. I, per tant, és lògic que sigui també el que més debat ha generat.

Dit això podria semblar que simplement es tracta de discutir, de distribuir quotes de poder entre l'Estat i la Generalitat, atès que d'allò que estem parlant, justament, és de la redistribució de competències entre l'Estat i la Generalitat. Per a nosaltres, sobretot, en afrontar aquest Títol pensem que no es tracta només d'aquesta distribució o disputa, si volem, de quotes de poder, sinó que es tracta, sobretot, de disposar d'instruments que permetin

Fitxer 10

... respondre millor i d'una manera més eficaç a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Al llarg del debat de l'Estatut s'ha estat parlant molt sobretot dels temes identitaris, i molt menys, però molt menys de tot el cabal de capacitats, tot el cabal –si volen– de competències que ens donarà aquest Estatut,

justament per respondre allò que com deia la senyora Olano, interessa més la gent. La gent es preocupa de la sanitat, es preocupa de l'habitatge, es preocupa de l'educació, es preocupa de l'ocupació, es preocupa també de les infraestructures, etcètera, etcètera. Doncs bé, és justament aquí, en aquest títol, on podem tenir les eines per donar resposta a totes aquestes inquietuds, a totes aquestes demandes. L'Estatut del 79 conté en total 57 articles, dels quals 19 són articles relatius a les competències. Aquest Estatut que ara estem debatent, aquesta proposta de reforma de l'Estatut en té, només en competències, 63 articles. Podem pensar, per tant, que ni que sigui del punt de vista quantitatiu, alguna cosa haurem guanyat en capacitats, alguna cosa haurem incrementat. I això simplement ho subratllo per a aquells que no es cansen de repetir amb paraules que han convertit en «tòtems» que aquest estatut no és ambiciós. La paraula, la veritat, és que no em preocupa. I els fets, en tot cas, ho demostren i ho constaten, i aquí estan en el paper i sobre escrit.

Si nosaltres comparem, a més d'aquesta dada quantitativa, l'Estatut vigent amb l'actual, veurem quines són les diferències, i es veuran de manera immediata les diferències. Del punt de vista del contingut, del punt de vista del model i del punt de vista de la tècnica. Crec que, efectivament, ens dotem d'un arsenal competencial que ens permetrà fer les crítiques que són necessàries, i, per tant, hem d'expressar de forma molt clara la nostra satisfacció per la feina feta en aquest sentit, torno a repetir, per les enormes capacitats que aquest Estatut ens donarà. Tanmateix vostès saben que el meu Grup, el Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi ha expressat una preocupació especial en relació amb aquest títol. Preocupació que s'evidencia en el nombre d'esmenes que hem presentat i que hem reservat. Ara les defensaré. Explicaré quins han estat els motius per què insistim en algunes coses, però també és cert que en retiraré unes quantes. Però mantindrem i sotmetrem a votació aquelles que el Consell Consultiu ens indicava que modifiquéssim i que no han estat ateses pel conjunt de la ponència. Efectivament, l'objectiu d'aquest títol és incrementar les competències explorant les possibilitats i els límits, però sempre dins els límits, de la Constitució, i també garantir-les. Garantir-les per evitar el seu buidament o el desapoderament de les competències. Però, com procedim a garantir aquestes competències? Doncs ho fem amb un text que incorpora, tant per la seva extensió

com per les matèries regulades, com sobretot per la tècnica legislativa que utilitza, un model del tot diferent a l'habitual, tant en els textos estatutaris com en el que deriva de la Constitució. Aquesta nova tècnica consisteix, d'una banda en la definició unilateral de la tipologia de les competències, què és competència exclusiva, què és compartida, en què consisteixen les bases, etcètera. I d'una altra banda consisteix en abordar cada matèria genèrica per anar establint, per a cada una d'elles i per les submatèries corresponents, el tipus de competència que és assumida. En quin cas és exclusiva, en quin cas és compartida, en quin cas és executiva. És una tècnica plena d'oportunitats, però no em puc estar de dir-ho: és una tècnica plena de riscos, d'una enorme dificultat tècnica. Si no, per què durant mesos la ponència ha estat discutint tots i cadascun dels punts, sense acabar-nos de posar d'acord, o aconseguint els acords sobre la base de discussions de molta dificultat. Tant és així que després de totes aquestes llargues discussions tant l'Institut d'Estudis Autonòmics en segona lectura, com després el Consell Consultiu, ha hagut –en molts casos– d'esmenar-nos la plana.

Riscos, deia, *ad extra* però riscos, també *ad intra* d'alguna forma el senyor Ridao també els apuntava. Per Catalunya l'opció d'aquest detall minucios de les submatèries presenta el risc, i crec que és un risc cert, de petrificació a mig termini, a més que, probablement, en el futur ens puguin dir que allò que no apareix després d'un llistat tan exhaustiu, doncs que no pensem que tenim competències, que no ens pertoca. Aquest és un risc també del nostre model. De cara enfora podria suposar també per aquest grau de detall, com deia, una prolixa discussió punt per punt de cada submatèria de la seva qualificació, de com afecta ens títols transversals, si ho qualifiques d'una manera, si ho qualifiques d'una altra, com delimitar per criteris funcionals, per criteris materials, etcètera, etcètera. Per tant, amb una gran i amb un alt grau de dificultat tècnica per concretar la tipologia competencial que correspongui. És clar que aquells que diuen que la Constitució és una cotilla de la qual caldria desprendre'ns, i que per què en abordar tots aquests títols n'hem de fer cas de la Constitució, i sobretot, i sobretot pensen que poden prescindir del dictamen del Consell Consultiu, quan es diu que no és constitucional, veig –i ho veig amb satisfacció– també ho he de dir, que després, com ho feia ahir la senyora de Gispert.

S'aixopluguen en la Constitució quan creuen que aquesta Constitució empara els seus interessos, i està bé que sigui així. Jo em congratulo perquè des de la Llei de les 12 taules fins ara, el dret, si ha estat alguna cosa sobretot és una garantia.

Nosaltres acatem el dictamen del Consell Consultiu. I en ara d'afavorir l'acord, per això retirem les esmenes. Retirem moltes de les esmenes que tenim presentades, tot i que en algun cas, per exemple, en relació amb l'article 106 de competències compartides, nosaltres tinguem algun dubte més que raonable sobre la constitucionalitat d'aquest article. Però si el Consultiu ens ha dit –no sé si dir que va a missa– si el Consultiu ens ha dit que és constitucional, doncs aleshores nosaltres ho acatem malgrat que discrepem, i voldríem convidat la resta de grups a fer el mateix.

I retirem també les esmenes que havíem estat presentant perquè aquesta tècnica complicada que utilitzem pogués ser millorada. Els articles que durant el debat es va dir que eren articles de compactació, que nosaltres entenem que són articles que racionalitzen i milloren tècnicament, però que no han estat acollides. Nosaltres pensem que continuen essent d'utilitat, i en aquest sentit els defensem, per bé que retirem ara, els retirem ara de la seva votació. Lamentem, i ho lamentem molt sincerament que fossin despatxades amb una certa alegria, sense l'atenció que modestament crec que mereixien, i desconeixien la utilitat de present i de futur que ens podien presentar. Entre altres coses, per exemple, nosaltres havíem presentat una esmena que demanava l'articulació, la presentació, l'ordenació sistematitzada d'aquests 63 articles de competència, que ara tenen simplement una ordenació alfabètica, ordenació que finalment tindran. Amb una ordenació alfabètica, ara sí, completa. Perquè en un determinat moment eren tres ordenacions alfabètiques subseqüents, i, per tant, no hi havia ordenació.

Bé, deia, tanmateix nosaltres, aquestes les retirem. El Consultiu, evidentment no ha dit que siguin inconstitucionals, tampoc ho era la nostra fórmula, per tant, l'acatem i ho retirem en ares de l'acord. Però tanmateix no desistim d'intentar convèncer d'ela conveniència d'admetre el dictamen del Consell Consultiu en alguns cas, que per bé que el Consell Consultiu anomena com a esmenes interpretatives, o com proposes interpretatives, en realitat tenen molt de constitucionals. Perquè el Consultiu ens diu

alguns casos: caldria fer esment de la legislació aplicable, caldria fer esment d'elles bases, i només si es fa esment de les bases, és constitucional. *A sensu contrario* quan no ho fem, evidentment, l'article és inconstitucional. I, per tant, hi ha diversos articles en aquest sentit. Són totes aquelles esmenes que continuem mantenint i sotmetent a votació. La 263 bis, en telecomunicacions- El Consell Consultiu ens diu: bé hi hauria un problema, o hi ha un problema de seguretat jurídica, que per altra banda és un dels principis – no sé si dir fonamentals, perquè seria impropï, però un dels principis bàsics en dret, Hi ha una falta de seguretat jurídica, si en aquests articles no introduïm un punt de connexió que sigui criteri d'aplicabilitat de la nostra competència- I això ens passa en jocs, i això ens passa en Mútues, per exemple. Per tant, nosaltres mantenim aquí l'opinió del consell Consultiu i l'esmena

Per últim hi ha un –diguem-ho així– un pobre article, amb una certa mala sort –en aquest cas perquè té molts pretendents i molt gelosos, i aleshores aquest article, que és el 155 del Règim local, doncs un cop i un altre ensopega en la mateixa pedra. Resulta que L'Institut d'Estudis Autònoms ens diu ja: Això no pot ser així, els àmbits de competència exclusiva són uns, però no són tots, el Consell Consultiu ens ho torna a dir: això és inconstitucional, i malgrat tot, un cop i un altre, com si res, es continua ensopegant en la mateixa pedra.

Com hem utilitzat aquesta tècnica que dèiem en convertir les submatèries en àmbits de regulació, doncs aquest és un dels exemples dels problemes als què ens pot portar. I per tant, no totes poden ser sempre exclusives, i per tant, cal matisar, cal modular. Per tant, nosaltres, en aquest punt, lamentant-ho molt, haurem de mantenir perquè pensem que si no, és inconstitucional, haurem de mantenir la nostra esmena que sotmetrem a votació malgrat que hi ha una transacció sobre aquest punt.

Bé, dit això i acabant, perquè veig que queden 29 segons, però tindrè el temps suficient per acabar el que vull dir, és que més enllà d'aquests tecnicismes que puguem més o menys haver anat desgranant al llarg de l'explicació, el que sí és clar és que tenim entre les mans una eina molt potent, una eina molt poderosa, que ens dona i ens donarà més capacitat de la que ja tenim, i no sé si sempre hem exercit. Una eina que, una eina que –torno a dir– poderosa que estarà en condicions de poder

respondre si es fan les polítiques que es poden derivar d'aquestes eines i d'aquestes competències, i que els ciutadans no sols tan bon punt puguin llegir aquest feixuc Estatut –això sí– ampli, no tant com la Constitució europea, però Déu n'hi do, quan arribin a llegir-se aquest Estatut, sobretot en el títol de drets i en el títol de competències, veuran que el país progressa i no sols adequadament, sinó molt bé. I podran comprovar-ho a més millor encara quan d'aquestes competències se'n derivin polítiques que afectin, i de manera positiva, la seva vida quotidiana.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora...

Fitxer 11

... Santos. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula, per a la defensa de les seves esmenes, l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La intervenció que ha fet ara la representant del Grup Socialista és una intervenció que qualificaria plena de reserves i d'incomoditats, malgrat que ho intentava dissimular..., i no crec que ho hagi aconseguit gaire. La meua serà, en nom de Convergència i Unió, una intervenció de conformitat en tot el títol que anem a debatre, de competències.

Perquè si ahir parlàvem que Catalunya és una nació i votàvem que Catalunya és una nació, evidentment, si es concreta en alguna cosa, és en l'exercici de l'autogovern. I l'exercici de l'autogovern, que ho hem dit moltes vegades tots, però val la pena que ho recordem, finalment vol dir capacitat de fer polítiques pròpies. I en aquest sentit les competències és el títol que ens legitima per actuar en les diverses matèries..., que ens tenen encomanades.

Evidentment, després hi ha el finançament. Hi ha el finançament, perquè sense el finançament, per més que fem ara aquí..., de competències, per més redactats que fem, finalment no els podem aplicar. I és més, i provoquem un buit, provoquem un buit en la mateixa prestació dels serveis públics, perquè si tenim encomanada una competència, la tenim encomanada nosaltres, no la tenen encomanada altres. Si no es pot desenvolupar, es produeix un buit en la prestació dels serveis i en les mateixes regulacions de l'Administració ciutadana en general.

Per tant, aquest, certament..., coincideixo amb els altres ponents que estem davant d'un títol molt i molt important, fonamental. Un Estatut, malgrat tot, finalment, i així ho diu l'article 147 de la Constitució, és institucions, competències i finançament, també, són aquests tres. Les altres coses poden ser-hi i no ser-hi, però aquestes tres hi han de ser per força. Per tant, estem davant d'un títol també fonamental, no?

Ara bé, per què arribem en aquest títol amb les característiques que aquí estan explicades, al Dictamen, i que s'han anat desgranant en les diverses intervencions? Hi arribem..., no en una situació original, una situació inèdita. Hi arribem després d'un exercici, durant vint-i-quatre anys, durant vint-i-cinc anys d'autogovern amb un Estatut, que és l'Estatut del 79, que en la seva articulació contemplava..., i la seva tècnica d'atribució de competències contemplava unes capacitats d'autogovern que han resultat no..., l'expectativa..., no han donat..., l'expectativa que en un principi hi teníem tots atribuïda.

Pensàvem que en aquell moment, quan estava atribuïda la competència, aquella competència responia a la qualificació que l'Estatut deia. I després ens van dir que no, que hi hauria d'haver lleis orgàniques que ho podrien modificar. Posteriorment ja no van ser lleis orgàniques, van ser lleis de bases. Posteriorment ja van ser reglaments. Després, ordres. Finalment, la competència... Actes, actes executius, també, eh? Finalment, la competència aquella que teníem, que havia justificat un pacte entre Catalunya i Espanya a través de l'Estatut del 79, es convertia en una caricatura molt i molt dibuixada..., si és que encara quedava caricatura.

Per això no ha d'estranyar que algú hagi parlat que hi ha hagut un deteriorament de l'autonomia a base de l'afectació competencial, de la disminució competencial, i

s'arribés a parlar que teníem una autonomia de baixa qualitat. De baixa intensitat, de baixa qualitat, en el sentit que no tenia garanties suficients per exercir les funcions que teòricament se li suposava..., que tenia atribuïdes.

S'ha parlat abans..., algú també ha parlat d'una progressiva administrativització de l'autonomia, i efectivament és això, eh? Aquesta mentalitat que on hi ha el poder de veritat és a Madrid. Allà és on es decideix. I vostès, apliquin les coses que han d'aplicar, gestionin, administrin, sota les nostres directrius. però això de decidir, de tenir un quàntum, un quàntum de sobirania pactat a dins de la Constitució i l'Estatut, aquest joc, això, això no. Això no.

I aquesta ha estat la praxi durant aquests vint-i-cinc anys. I no podem oblidar-ho, ni s'ha oblidat per part de la Ponència, a l'atribuir en aquests moments una sèrie de mecanismes en aquest títol que superés, que garantís –que blindés, com s'ha dit– tota una sèrie d'aspectes en el tema competencial. Tota la tècnica de la relectura, que durant anys es va intentar, doncs, posar en pràctica, que tenia un fil i tenia un motor que era el de la voluntat política, doncs, aquesta tècnica de la relectura és la que ara, ni més ni menys, estem posant negre sobre blanc aquí. Tots els treballs que els anteriors governs han anat fent, que han anat acumulant-se, és el que ha de servir per fer aquests treballs aquí.

I ara estem abandonant la tècnica de la relectura per dir: «Com no hi ha voluntat política, anem a la seguretat del text.» Anem a la seguretat del text per evitar el que ha succeït durant aquests vint-i-tres, vint-i-quatre anys. Vint-i-tres o vint-i-quatre anys que, ull, moltes vegades des de Convergència i Unió hem hagut d'escoltar que no s'havia volgut exercir això o exercir la resta, com si en aquest país no hi hagués hagut ningú més que Convergència i Unió exercint potestats públiques. Ah, els onze anys de majoria absoluta del PSOE, no han existit, aquí? Els catorze anys de Govern del PSOE no han existit? Els vuit anys de Govern del PP no han existit? No, no, no, no. Onze anys de Govern dels socialistes, que va ser l'època més deteriorant de l'autonomia de Catalunya. (*Forta remor de veus.*) No, escoltin, si volen, si volen..., si no volen escoltar això, és igual... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats...

El Sr. Camp i Batalla

...no ho escoltin, però la realitat és aquesta. Dos-cents recursos d'inconstitucionalitat..., el Govern de la Generalitat ha hagut d'interposar davant de disposicions aprovades pels socialistes. Dos-cents. Cinquanta davant del Partit Popular, perquè ha tingut menys anys, menys anys, no perquè no hagi volgut, tampoc, no? (*Remor de veus.*) No, no, això és així, això és així. I estem avui aquí, fent aquest debat... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor, senyor Camp. Si permet que les aigües tornin una miqueta..., podríem recuperar... No...

El Sr. Camp i Batalla

Les coses s'han de dir, s'han de dir pel seu nom. Perquè la intervenció de la senyora Lídia Santos no és gratuïta, no és gratuïta. Respon a aquesta mateixa filosofia. I les esmenes, les 47 esmenes que vostès han mantingut i que ara les retiren, perquè no les poden aprovar –en retiren una bona part– és perquè intentaven continuar creant els dubtes..., és a dir, no blindant el que s'havia de blindar. I aquesta és la realitat de les coses. Que les coses poden evolucionar i evolucionaran en positiu? D'acord, si estem per això, però que hi ha una cosa molt present..., que hem de tenir tots clara, que és que la història és la que és, i nosaltres no podem continuar pendents..., assumint que vostès van dient «vint-i-tres anys», «vint-i-tres anys», com si aquí no hi hagués hagut altres administracions, altres poders, altres forces polítiques, que han governat a nivell de l'Estat i que han governat deteriorant l'autonomia de Catalunya. I per això avui estem plantejant aquest títol d'aquesta manera, aquest títol d'aquesta manera. (*Remor de veus.*) I això és així. Escoltin, no ho dic per intentar provocar ningú. (*Remor de veus.*) No, no, no, no. No, és que moltes vegades, moltes vegades, hi ha gent que no vol escoltar el que és una evidència.

Dit això, dit això, el nostre règim autonòmic, el sistema autonòmic és clar que no ve definit per la Constitució –no ve definit per la Constitució–, sinó que aquesta el remet

als estatuts, remet als estatuts, els quals compleixen, per tant, un paper d'innegable desenvolupament de la Constitució i l'executen, a ella mateixa. I l'article 147 de la Constitució atribueix als estatuts la funció de determinar les competències que han d'assumir, dins del marc que estableix la Constitució.

Per tant, que és evident que la mateixa Constitució sempre ha marcat, i marca, una situació de diferència. Diu: «Escolti, jo tinc tot això, vostès, a través de cada estatut, triïn el que creguin convenient, atribueixin les competències a través dels estatuts.» I això és el que fem. Vam fer-ho l'any 79 i ara ho tornem a fer amb aquest Estatut. I el Tribunal Constitucional ha admès en diverses ocasions que els estatuts poden incidir en les competències exclusives de l'Estat, arribant fins i tot a considerar que els estatuts poden modular, per a una comunitat autònoma concreta, els efectes de les competències exclusives de l'Estat.

I això també és el que fem en aquest Estatut. El que fem és agafar..., i atribuïm competències, optant per una alternativa diferent a la de l'any 79. Diferent, i que no sabem encara quin resultat ens portarà. Sabem a quin resultat ens ha portat la del 79. Que consti que la tècnica del 79 era una tècnica bona, si hi havia una cosa, una premissa, que és voluntat política a favor d'una visió autonomista de l'Estat. Perquè llavors els títols competencials genèrics eren aplicats d'una forma que anaven desenvolupant un Estat de les autonomies potent. Si aquests títols genèrics s'aplicaven amb una voluntat política més aviat centralitzadora, passa el que ha passat, que s'ha anat a buscar la uniformitat i s'ha anat a buscar, per tant, una funció de reducció de les potencialitats que aquests títols tenien.

I això ens porta ara a variar, i a dir que les clàusules competencials ja no han de respondre tant a enunciats genèrics, sinó que són més bé..., més detallats, amb un nivell de concreció suficient de les projeccions inherents o derivades de cada títol competencial. És tècnica –i abans ho deia el senyor Ridaó..., no, el senyor Boada– que s'ha utilitzat també en altres llocs recentment: a Suïssa, la darrera modificació de la Constitució suïssa es va utilitzar aquesta tècnica; també a Alemanya, amb la reforma *non nata*, perquè ha estat aturada; a Gal·les també s'ha utilitzat... En definitiva, determinar amb més precisió qui fa què, qui fa què.

Aquesta és una tècnica, per tant, que està per veure a on ens portarà, però que pressuposa que no ha de dependre tant de les voluntats polítiques, sinó que ha de ser més uns drets reconeguts. Tant de bo aquest Estatut d'autonomia que estem aprovant aquí i que no sabem encara com acabarà, arribi un dia que diguem que aquest Estatut no depèn de les conjuntures polítiques. Això seria l'ideal, que aquest Estatut no depengués de les conjuntures polítiques, no depengués de si hi ha o no hi ha majoria a Madrid, per combinar o no combinar, sinó que fos una carta de drets nacionals de veritat, que ens donés la possibilitat d'actuar independentment de la conjuntura política. Tant de bo fos així, però evidentment, la realitat és la que és i aquí hem de tenir-la present.

Què fem per tant, per intentar posar ordre en aquest punt de les atribucions de matèries? A base que cada una d'elles es desgrana en submatèries, i a cada submatèria se li atribueixen potestats diverses. Aquesta és una tècnica que necessita també un capítol com el que hem posat, de tipologia de competències. És realment absolutament «novedós» en tota la legislació actual a nivell espanyol, que existeixi un capítol com el que inicia el títol IV de competències, que es diu «Tipologia de competències».

En aquest títol hi han tres articles realment molt i molt importants. L'article 105, que parla de les competències exclusives..., i aquest article 105 determina que «solament la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències exclusives, pot exercir de manera íntegra –i ara, a través d'una esmena que està recomanada, la 200, de Convergència i Unió, també dirà: «i excloents»–, de manera íntegra i excloent la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva». Per tant, les tres potestats.

I després també s'afegeix en aquest article, en la part final, amb l'esmena de Convergència i Unió, que «l'exercici d'aquestes potestats i funcions correspon únicament a la Generalitat, mitjançant les quals pot establir polítiques pròpies». És a dir, no porta a engany, això. Després caldran recursos per aplicar això, perquè si no hi han recursos, passarà que això es produirà un buit en la mateixa prestació dels serveis i en la mateixa acció de l'Administració pública. I aquest títol..., per tant,

aquesta competència exclusiva de l'article 105 adquireix realment una importància notable.

Com la de l'article 106, amb les competències compartides. Finalment, tornem a situar on havia de ser el concepte de competències compartides, que és en «la potestat legislativa i la integritat de la potestat reglamentària i de la funció executiva, en el marc –i aquí és on ens situem el tema principal–, en el marc dels principis, els objectius o els estàndards mínims que fixi l'Estat en normes amb rang de llei». Per tant, ja no serà com ara, que una llei determina bàsicament tota una sèrie de competències, sinó que només..., i aquesta llei s'aplica directament, sinó que hi haurà d'haver una orientació i, en aquest cas..., respectar els principis i objectius i estàndards mínims que haurà fixat l'Estat amb la seva norma bàsica. I caldrà una llei interposada, feta pel Parlament, per tal de concretar per mitjà d'aquesta llei l'efectivitat de la norma, de la normativa estatal. És a dir, no ens trobarem com ara que una llei de bases té aplicació directa, sinó la llei de bases haurà de marcar principis, normes i estàndards..., i estàndards, i serà després una llei del Parlament de Catalunya que aplicarà aquestes normes, estàndards i principis.

Això és reforçar aquest Parlament, això és donar qualitat a l'autogovern i sobirania en aquest Parlament, perquè realment és..., permetre que realment, a través de les tècniques de les competències compartides, no ens esborrin, com ha passat fins ara, la nostra capacitat legislativa, que se suposava que teníem.

I les competències executives, doncs, fan referència al tema d'aplicació de normes..., d'actes..., de la mateixa normativa de l'Estat, però també reconeix una capacitat normativa en el desplegament de l'execució de normatives de l'Estat. Podríem anar avançant molt en aquest aspecte, però jo saltaré molt ràpidament, perquè, si no, no em quedarà més temps, al tema..., que apareixen noves competències, com la immigració i noves tecnologies, que no hi farà referència, perquè ja ho han dit abans altres..., transposició de directives comunitàries..., i també que en el cas de competències exclusives queda clara la prevalença del dret català sobre el dret estatal, en el cas d'aquestes competències exclusives.

Hi ha també una sèrie, doncs, de disposicions que són necessàries..., que entrin en funcionament, com l'addicional tercera, de transferències a través de l'article 150, perquè totes aquestes competències adquireixin el gruix que es preveu aquí. Si no hi ha transferència de competències, alguns d'aquests articles no poden entrar en funcionament. I també la disposició addicional novena preveu la modificació de vuit lleis orgàniques, que també en algun cas són necessàries, perquè alguns d'aquests articles adquireixin tot el contingut que se suposa...

Finalment, hi ha una esmena transaccional, que el nostre Grup hi dóna suport, en règim local, que ens sembla ben orientada. I també nosaltres demanaríem a la Presidència que l'article 125, senyor president,

Fitxer 12

...que fa referència a Educació, la seva votació quedés per a un moment més avançat de la jornada d'avui, atès les converses que hi han sobre aquesta qüestió.

Finalment, tot el tema de Competències –i amb això acabo– té una part final –l'he dita tres vegades i ho diré la quarta–, que és el del finançament. Podem fer aquí una gran tirallonga de funcions, establir-nos, aquí, una sèrie d'obligacions, però si finalment no hi ha recursos suficients per tirar-los endavant, finalment el que fem és crear una gran frustració. Per això no ha d'estranyar que el tema de finançament sigui un tema tan i tan important, perquè finalment és el que dóna llum verda a aquest Estatut.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Boada, vol fer rèplica? *(Pausa.)* Senyora Olano? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula.

La Sra. Olano i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no amb ànim de rèplica, perquè em sembla que tots, més o menys, hem aportat la nostra visió i la nostra interpretació, però sí que torno a reiterar que nosaltres no tenim cap problema, torno a

reiterar, a fer l'exercici de plantejar-nos quina altra Constitució podia haver. I vostès sempre fan referència a Constitució de Gal·les, d'altres... Escoltin, això no és un problema del Partit Popular; tenim la Constitució que tenim, i per tant se'ns demana, torno a repetir, a data d'avui, que fem la manifestació dintre de l'ordenament vigent. Jo només els deixo sobre la taula una pregunta: Què passaria si s'avancesin les eleccions? Si realment canviés el poder a Madrid, com vostès mantindrien el contingut d'aquest Estatut?

Moltes gràcies.

El president

Senyora Santos... No? *(Pausa.)* Senyor Camp? *(Pausa.)* Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Anem a fer, doncs, les votacions del títol quart, de les Competències.

Votem, en primer lloc, les esmenes no recomanades de cada grup parlamentari. I començaríem amb les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Els les recordo: 196, 197, 201, 203, 204, 205, 208.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor i 120 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Faríem primer la número 257 i la 295 –aquí hi ha una petició de vot separada. 257 i 295.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 50 vots a favor i 85 vots en contra.

Votarem ara l'esmena 311 *bis*, també del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació... 311 *bis*. Parem la votació.

Torno a repetir: l'esmena 311 *bis*, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 125 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Començaríem per la 284 *quater*.

Comença la votació... No va, no va... Un segon, que s'ha... (*Remor de veus.*)

Votem l'esmena 284 *quater*... 284 *quater*, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 55 vots a favor i 80 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes 295 *bis* i 311 *ter*, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. 295 *bis*, 311 *ter*.

Comença la votació.

Parem la votació.

Senyor Boada... Senyor Boada, teníem petició de votació separada i conjunta de la 295 *bis* i 311 *ter*. Canvia això? (*Pausa.*)

El Sr. Boada i Masoliver

No, teníem demanada votació separada de 311 *ter*.

El president

Perdó?...

El Sr. Boada i Masoliver

De la 311 *ter*...

El president

Separada també...

El Sr. Boada i Masoliver

Separada de la...

El president

Per tant, votarem primer la 295 *bis*. 295 *bis*.

Comença la votació.

Tenim algun problema amb el sistema de votació... (*Remor de veus.*)

Votarem la... Repeteixo... (*Veus de fons.*) Votarem la 295 *bis*.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 77 en contra.

I seguidament, la 311 *ter*. És així? (*Pausa.*) Doncs votem la 311 *ter*.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 66 vots a favor i 69 vots en contra.

Passaríem ara a la votació de la resta d'esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi que queden vives, i que serien: la 213 *bis*, la 236 *bis*, la 241 *quater* i la 241 *quinques*.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 57 vots a favor i 78 vots en contra.

Votem ara una esmena transaccional amb la 220, relativa a l'article 120, apartat 3. Transaccional... doncs vinga.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 74 vots a favor i 61 vots en contra.

Les esmenes transaccionals que afecten l'article 125, quedarien posposades per fer-les en una votació posterior. Per tant, votarem les esmenes transaccionals 284 *bis* i 284 *ter*, que afecten l'article 155.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Transaccionals he dit, sí.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 78 vots a favor, 15 vots en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació la resta d'esmenes recomanades i transaccionades, del títol quart.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 120 vots a favor i 15 abstencions.

Passem ara a votar els articles que no tenen esmenes, juntament amb les esmenes tècniques que els afecten.

Comença la votació d'aquests articles.

Han estat aprovats per 120 vots a favor i 15 vots en contra.

Deixant clar que l'article 125 el votarem separatament en un altre moment d'aquest Ple, votariem ara la resta d'articles del títol quart, llevat del 125.

Comença la votació.

Han estat...

Fitxer 13

...per 120 vots a favor i 14 vots en contra.

Lògicament, la votació del conjunt del títol també queda posposada per a un altre moment d'aquesta sessió plenària.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les 4.

La sessió se suspèn a les ....